

LYKKEGAARDS

NAVLE

AF MORTEN LYKKEGAARD • ILLUSTRATION: SØREN MOSDAL

PÅ MØNTVASKERI

De lokale møntvaskerier er som små oaser i storbyen. Tidslommer hvor man for en kort stund kan krybe i skjul for gadens stress og larm og bare sidde og vegetere med et fjernt, fjernt blik i øjnene, alt imens de store vaskemaskiner brummer stødt og roligt i baggrunden. En neutral og monoton rytme der vugger ens højspændte nerver til ro og virker som den pureste balsam for sjælen. Ren meditation.

Der er noget skråsikkert, noget mageligt, ja næsten hovmodigt over de fleste møntvaskerier. Der står de på små skramlede hjørner med deres affældige, solblegede skilte fra tresserne og store støvede ruder. De har stået der i en evighed, og de ved de kommer til at stå der en evighed endnu. Derfor ser de ingen grund til at gøre det store nummer ud af sig selv. Den ene smarte café kommer og går, men møntvaskeriet består.

Indenfor står på den ene side de slidte, mornede træbænke – tilfældigt overstrøede med gulnede aviser fra sidste forår og de seneste tre numre af Vagttårnet (som derimod altid ser friske og ulæste ud) – og på den anden en perlerække af frygtindgydende vaskemaskiner i gnistrende zink. Kolossale skrumlere der bare står og brummer stoisk. Alt dette er badet i et tyndt, gråt neonlys som forlener stedet med en særlig kitschet og steril charme der vækker alskens mærkelige længsler i én.

Først og fremmet længslen efter at møde et helt fremmed menneske på en helt almindelig hverdag. Hver gang jeg passerer et møntvaskeri flimrer de klassiske klichéer om nye og spændende møder lystigt for nethinden: Jeg går derind med en let pose vasketøj under armen, kyler den elegant i maskinen, smækker bagen i træbænken – og få sekunder efter træder den skønneste kvinde ind ad døren og – DOINK!!! (Lyd fra virkelighedens verden da jeg hamrer ind i et busstoppeskilt.)

Før i virkeligheden arter tingene sig lidt anderledes når jeg går på vaskeri. Mig og maskiner har nemlig aldrig været de bedste venner – og få steder er der så mange uigennemskuelige maskiner at komme igen som her.

Først står jeg fortvivlet og prøver at smide min møjsommeligt sammenskrabede bunke én- og to-kroner i pengeautomaten – for blot at få dem spytet direkte ud i panden igen. Så styrter jeg over til den nærmeste vaskemaskine og får i al hast presset mit tøj i, fordi jeg ved det kun er et spørgsmål om få sekunder før pengeautomaten har glemt alt om de mange, mange penge den netop har slugt. Jeg knalder låget i, indstiller maskinen til de rette grader (altid et opslidende kompromis, når man bare vil have overstået sin tøjvask i ét hug og derfor gladeligt parrer uld med bomuld, sokker med satinskjorter etc.) og trykker start.

Knappen lyser, alting burde være klart – men maskinen siger ikke et muk. Den står der bare – tavs og uanfægtet. Sveden driver fra min pande, jeg venter kun på den forløsende brusen. Tavsheden er næsten ikke til at bære. Så sker det – en dundrende flod skyller ned over tøjet. Endelig! Jeg drager et lettelsens suk... indtil det slår mig at det måske havde været en god idé at drysse noget vaskepulver i fra starten. Så op på hesten igen mens et par glødende øjne fra en vranten dame på tres kiler sig ind i nakken på mig.

Dernæst kommer turen til centrifugen der grådigt river tøjet i stumper og stykker, og til sidst tørretumbleren – det mest frygtindgydende maskin-monster af dem alle – fordi den på få minutter kan få ethvert klædestykke til at skrumpes til hobbit-størrelse.

Så det er med nerverne uden på tøjet at jeg endelig kan vende hjem igen. Og tro mig, det slår aldrig fejl – et øjeblik efter står jeg og brøler ud i luften som et morsygt flodsvin fordi min yndlings-t-shirt ser ud som om den er blevet dyppet i en jordbærmango-smoothie.

Men alt dette rokker altså ikke ved at jeg altid vil betragte møntvaskerier som små magiske oaser i byen der konstant lokker med nye, spændende eventyr. Prøv dem!